

El poema següent és una elegia per tot allò que Anglaterra aviat perdria (1972, període **pre-Thatcher**) i que **Larkin** tant havia estimat: *ombradius, prats, camins, casals dels gremis, els cisellats cors de les esglésies...* Bon exemple d'això són els llenços de **Constable** que hi he penjat. Li encarregà els versos la comtessa de Dartmouth, cap d'un grup de treball governamental creat per informar sobre «L'Hàbitat Humà». Després de la publicació d'aquest «**Going, going**», un reportatge aparegut a la revista satírica *Private Eye* explicava que la comtessa havia convençut Larkin per a censurar-ne una part. El poeta ho va consentir. En un primer moment, negà acaloradament haver-ho fet, però quatre mesos més tard **ho va reconèixer** en una carta a **Robert Conquest**: «*Have you seen this commissioned poem I did for the Countess of Dartmouth's report on the human habitat? It makes my flesh creep. She made me cut out a verse attacking big business—don't tell anyone*». Més enllà de l'anècdota, em quede amb el missatge universal del poema: simplement, a la penúltima estrofa, canvieu Anglaterra per País Valencià. I també podeu intercanviar els llenços de Constable pels de **Joan Bta. Porcar** (pintor que, per cert, mereix un web més visual i extens). La pèrdua de paisatge és la mateixa.

*Creia que duraria tant com jo
la certesa que, ciutat enllà,
sempre hi hauria camps i granges
on els trinxeraires del poble es poguessin enfilat
a arbres encara no tallats;
sabia que hi hauria falses alarmes*

*als diaris sobre carrers vells
i nous centres comercials,
però encara en queden.
I quan el barri antic reculi
davant dels inhòspits gratacels
sempre en podrem fugir amb cotxe.*

Salms

“Going, going”: a la una, a les dues i...

*Les coses són més resistents que nosaltres,
com la terra que sempre respondrà
per més que la potinegem;
llenceu porqueria al mar, si no hi ha més remei:
els corrents seran nets mar endins.*

*O només és l'edat? La clientela
és jove al cafè de l'autopista M1.
Els seus fills criden que en volen més:
més cases, més places d'aparcament,
més lloc per a les rulots, més sou.
A les pàgines d'economia, una vintena
de somriures amb ulleres aprova
alguna oferta que suposa
un benefici del cinc per cent (i del deu
per cent més als estuaris): traslladi
el seu negoci a àrees encara no pol·luïdes
(parcel·les subvencionades)! I quan*

*intenteu arribar al mar
a l'estiu...*

*Ara mateix sembla
que les coses passaran molt de pressa.
Tot i haver-hi encara molt de sòl lliure
per primera vegada tinc el pressentiment
que això no durarà gaire,*

Salms

“Going, going”: a la una, a les dues i...

*abans jo no la dinyi,
tot plegat serà edificat
llevat dels llocs turístics...
Primer suburbi d'Europa: un paper
que no costarà d'aconseguir
amb un repartiment de tramposos i meuques.*

*I això serà la fi d'Anglaterra:
ombres, els prats i els camins,
els casals dels gremis i els cisellats cors de les esglésies.
Els trobarem als llibres, s'arrossegaran
als museus, però tot el que ens quedarà
serà asfalt i pneumàtics.
Moltes coses es fan sense voler.
Aquesta també, probablement: però la cobdícia
i la porqueria ja s'ha escampat massa
perquè ara es pugui fer neteja, o inventem
excuses que les justifiquin.
Crec que això passarà ben aviat.*

«Going going», de Philip Larkin, del llibre «*High windows*»

[«*Finestrals*», versions de Marcel Riera, labreu editorial, col. Alabatre, 2009]

+ Larkin a Salms